

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

REDACTORI: PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, AL. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU, G. C. CRISTESCU
SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STRADA DOANNEI, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RADULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani
Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei
Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul posta

S U M A R :

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I:* Ion Moroșan, ca tutor, cu Adela N. Brătianu. — *Observație de S. R.*

Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea III: Ministerul de finanțe cu D. Simionescu și Ministerul domeniilor.

Curtea de apel din București, secțiunea I: Nicolae Bran cu Dr. Nicolae Braun.

Tribunalul Iași, secțiunea I: V. Iamandi cu Gh. Nicolau și Gh. Baroncea.

Tribunalul județului Covurlui: Al. Jurgea-Negrilești cu consiliul de familie al minorului George P. Jurgea.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIUNEA I.

Audiența dela 7 Martie 1911

Președinta d-lui C. R. Manolescu, președinte

Ion Moroșan, ca tutor, cu Adela N. Brătianu

VÂNZARE. — LIPSĂ DE CONSIMȚĂMÂNT. — NULITATE. — ATACARE
DUPĂ MOARTEA VÂNZĂTORULUI. — ART. 449 ȘI 948 C. CIVIL.

CONVENȚIUNE. — CONDIȚIUNI DE VALIDITATE. — CONSIMȚĂ-
MÂNT. — DOL. — APRECIERE SUVERANĂ.

AUTENTIFICARE. — CONSTATAREA JUDECĂTORULUI. — PROCES-
VERBAL. — VALIDITATE.

1° Actele săvârșite de o persoană pot fi atacate după moartea ei, pe motiv de smintire de minte, numai în cazul când interdicția acelei persoane va fi fost pronunțată sau cerută inaintea morții, sau când dovada smintirei minții rezultă chiar din conținutul actului ce se atacă. Aceste condițiuni se referă la cazul când se invoacă o stare de smintire

de minte, iar nu o cauză accidentală de pierderea uzului rațiunii, care ar face să nu existe consimțământ și pentru care s'ar putea cere anularea actului fără îndeplinirea condițiilor cerute de art. 449 c. civil.

2° Aprecierea faptelor și împrejurărilor din care instanța de fond își face convingerea dacă consimțământul părții la facerea actului a fost sau nu smuls prin dol, este o chestiune de fapt, care nu poate fi supusă controlului Curții de casațiune.

3° Constatarea făcută de judecător *propriis sensibus* în procesul-verbal de autentificare, face deplină credință până la înscrierea în fals.

No. 169. — Respins, ca nefondat, recursul făcut de Ion Moroșan, ca tutor, contra deciziei Curții de apel din Galați, secția II, cu No. 72 din 1910, dată în proces cu Adela N. Brătianu.

S'au ascultat: d-l consilier Al. Alessiu, în citirea raportului făcut în cauză; d-l avocați P. Bors, în dezvoltarea motivelor de casare; d-l avocat C. Panaitescu, în combateri; d-l procuror general Sc. Popescu, în concluziuni.

Curtea deliberând,

Asupra motivului I de casare:

I. «Violarea art. 948 ali. II cod. civil.

«Ana Nicolau, bunica copiilor mei, în momentul facerii actului de vânzare, la 12 Octombrie 1906, fiind bolnavă în ultimul grad de ramoliment cerebral, n'a putut să-și dea consimțământul valabil la încheierea actului prin care se dispoză o sumă de 2000 lei,

pe care n'a primit'o, de toată averea ei de 15 hectare pământ arabil și de o vie ca de trei hectare.

«Curtea a comis un exces de putere nesocotind dovezile făcute de ramolismentul complet al bătrânei Ana Nicolau».

Având în vedere că prin decizia supusă recursului, Curtea de apel a respins acțiunea prin care recurentul, în calitate de tutor legal, a cerut anularea actului prin care defuncta Ana Anastase Nicolau a vândut intimatei un teren de cultură și o vie din Mangalia pentru următoarele trei motive: 1) că Ana Nicolau din cauza maladiei de care suferise și suferă încă, nu se găsește în întregimea facultăților sale mintale și deci n'a putut consimți în mod valabil la facerea actului; 2) pentru că consimțământul vânzătoarei a fost smuls prin dol; și al 3-lea pentru că la autentificare nu s'a prezentat scriitorul actului, vânzătoarea neștind carte, ci o altă persoană; că, Curtea de apel înlăturând câte-și trele aceste motive de apel, recurentul le-a dedus, sub formă de motive de casare, în judecata acestei Inalte Curți;

Considerând că, Curtea de apel pentru a respinge primul motiv de apel, a constatat că recurentul nu a dovedit că Ana Nicolau ar fi fost interzisă sau că i s'ar fi cerut interdicțiunea înaintea morței sale, iar din cuprinsul actului nu rezultă dovada smintirii; că deși Ana Nicolau s'a îmbolnăvit de hemiplegie dreaptă, care avea influență asupra intelectului, însă această maladie a lovit-o cu mult înainte de facerea actului, astfel că recurentul avea tot timpul să-i ceară interdicția, atât înainte cât și după facerea actului;

Considerând că recurentul, susținând că Ana Nicolau se găsește într'o stare obicinuită de demență, din cauza boalei de care suferea, recurentul nu poate să atace, după moartea sus numitei, actele săvârșite de ea pentru motiv de smintire de minte, decât în cazul când va fi dovedit că interdicția acelei persoane va fi fost pronunțată sau cerută înaintea morței, afară de cazul când dovada smintirii minții rezultă chiar din coprinsul actului ce se atacă; că, aceste condițiuni sunt formal cerute de art. 449 c. civ. în cazul când se invocă o stare de smintire de minte, ca în speță, iar nu o cauză accidentală de pierderea uzului rațiunii, care ar face să nu existe consimțământ și pentru care s'ar putea cere anularea actului, fără îndeplinirea condițiilor cerute de art. 449 citat;

Considerând că, în speță, Curtea de apel constatând în fapt și deci în mod suveran că recurentul nu a dovedit că interdicția Anei Nicolau a fost admisă sau cel

puțin cerută înaintea morței sale și că dovada smintirii nu rezultă din cuprinsul actului, a făcut o justă aplicațiune a art. 449 c. civ. când a respins primul motiv al acțiunii în anularea actului de vânzare în chestiune; că, prin urmare, acest motiv de recurs este nefondat.

Asupra motivelor II și III de casare:

II. «Violarea art. 953, 960 și 1101 c. civil.

«Bătrâna Ana Nicolau, în 1906, trăind în București, în îngrijirea mea, a fost apucată de dorul de a-și vedea mormântul fiicei sale și a soției mele Elena Moroșanu, care încetase din viață în Mangalia; dar ajunsă acolo și biruită de ramolisment, soții Brătianu au ademenit-o că o vor îngriji mai bine, și au luat-o de sub îngrijirea gazdei Munteanu, au dus-o la ei acasă și au ținut-o izolată de lume, sechestrată, au internat-o apoi în spitalul Mangalia dela 3—30 Septembrie 1906, și dela această dată iarăș au dus-o la ei acasă, ținând-o izolată de lume, în care timp, profitând de bătrânețea ei adâncă și de ramolismentul ei complet, au dus-o soții Brătianu la Constanța, la d-na Rălianu, sora d-nei Brătianu, în ziua de 11 Octombrie 1906, și la 12 Octombrie, a doua zi, i-a smuls actul de vânzare, despoind-o în așa chip sub scutul legilor, ziua în amiaza mare, de micul ei avut. Și la 24 Octombrie 1906, bătrâna moare sechestrată, izolată de lume, în casa soților Brătianu, la Mangalia, și fără să se găsească sub căpătâiul ei cele 2000 lei, prețul vânzării, ori să se fi găsit această sumă consemnată la Casa de economie».

III. «Exces de putere, căci Curtea nu putea conștinti o vânzare unde sechestrarea e patentă și dolul de asemenea dovedit complet. Violarea deci a art. 955, 956 și 960 c. civil».

Considerând că pentru a respinge cel de al doilea motiv al acțiunii bazat pe lipsa de consimțământ al vânzătoarei din cauză că i-a fost smuls prin dol, Curtea de apel a constatat că nici o dovadă nu s'a adus în acest sens și nici măcar nu s'a precizat care au fost machinațiunile întrebuintate, care ar fi determinat pe Ana Nicolau la facerea actului; că Curtea motivează că faptele că soții Brătianu au primit în casă pe Ana Nicolau, că prețul vânzării ar fi derizoriu și că la moartea vânzătoarei nu s'a găsit la dânsa nici un ban, nu sunt de natură să sprijine susținerea recurentului;

Considerând că aprecierea faptelor și împrejurărilor din care instanța de fond își face convingerea dacă consimțământul părții la facerea actului a fost sau nu smuls prin dol, este o chestiune de fapt care nu poate fi supusă controlului acestei Inalte Curți; că motivele II și III de recurs care se referă la modul cum instanța de fond a constatat și motivat inexistența doliului sunt nefondate și cată să fie respinse.

Asupra motivului IV de casare:

IV. «Violarea art. 16 și 18 din legea actelor autentice, art. 5 și 1203 c. civil și art. 735 alin. II pr. civilă.

«Bătrâna Ana Nicolau, în actul de vânzare, n'a fost iscălită de scriitorul actului. Din examinarea iscăliturii bătrânei din act cu

iscălitura aceluia care se dă ca scriitor al actului, să vede că nu-i aceeaș mână. Insuș Vlădoianu, pretinsul scriitor al actului, declară înaintea Curței, sub prestare de jurământ, că n'a iscălit el pe bătrâna și nici n'a scris el actul.

«Acest fapt e o manoperă, un dol, și inducerea în eroare a judecătorului. E și o nulitate legală prevăzută de art. 18 din legea autentificărilor, căci judecătorul n'a consemnat în procesul-verbal declarația bătrânei că nu știe carte, și a scriitorului actului. că neștiind partea să scrie, a scris-o el în act. Scriitorul nici n'a apărut înaintea judecătorului, ci a apărut un scriitor fictiv, care n'a scris actul și care n'a iscălit în realitate pe bătrâna.»

«Lipsa aceasta de formă e prevăzută sub pedeapsă de nulitate de art. 18 legea autentificărilor și de art. 735 alin. II pr. civilă.

«Dar această lipsă de formă mai e și o fraudă la lege și, conform art. 5 și 1203 cod. civil, s'a dovedit Curței cu martori.

«Exces de putere și omisiune esențială, căci Curtea nu s'a pronunțat explicit.

Considerând că pentru a respinge cel de al treilea motiv al acțiunii în anulare, Curtea de apel a constatat că din procesul-verbal de autentificarea actului de vânzare în chestiune, rezultă că Ștefan Vlădoianu care a declarat în act sub propria-i semnătură, că a scris și redactat actul, s'a prezentat și înaintea judecătorului care a instrumentat și a făcut aceeași declarațiune ;

Considerând că asemenea constatare făcută de judecător *propriis sensibus* în procesul-verbal de autentificare, face deplină credință până la înscrierea în fals ;

Că Curtea de apel hotărând astfel și respingând motivul de anulare bazat pe faptul că St. Vlădoianu a declarat înaintea Curții că actul de vânzare nu a fost scris și redactat de dânsul, prin aceasta instanța de fond nu a violat articolele citate în motivul de recurs, nici nu a comis vre-un exces de putere sau omisiune esențială, ci a făcut o justă aplicațiune a principiului enunțat mai sus ;

Că, prin urmare, și acest ultim motiv de recurs este nefondat.

Pentru aceste motive, respinge.

Observațiune. — Atât doctrina cât și jurisprudența sunt în sensul deciziei Casației ce publicăm astăzi. Vezi Cas. rom. Bulet. 1889, p. 529 ; Bulet. 1893, p. 856 ; Bulet. 1895, p. 99 (soluție implicită) ; C. București și Iași, Trib. Ilfov, etc. *Dreptul* din 1888, No. 32 ; din 1889, No. 11 ; din 1901, No. 50 ; din 1907, No. 28 ; *Cr. judiciar* din 1901, No. 63 ; din 1903, No. 25 ; din 1905, No. 1 ; din 1907, No. 34 ; etc. În acelaș sens, Victor Macri, *Dreptul* din 1884, No. 65 ; D. C. Popescu, *Dreptul* din 1888, No. 36 ; D. Tazlăoanu, *Dreptul* din 1895, No. 13, pg. 111 ; I. N. Cesărescu, *Cr. judiciar* din 1899, No. 18 ; Nacu, II, p. 243, etc.—Vezi însă D. Alexandresco, care

se ridică cu putere contra acestei jurisprudențe. Tom. III, partea I, p. 71 urm. (ed. a 2-a). S. R.

SECȚIUNEA III

Audiența dela 25 Ianuarie 1911

Președinta d-lui G. P. Petrescu, președinte

Ministerul de finance cu D. Simionescu și Ministerul domeniilor

PENSIUNE — FUNCȚIONAR. — REȚINERE. — DACĂ POATE FI RESTITUITĂ. — ART. 34 DIN LEGEA PENSIILOR.

FUNCȚIONAR — SENSUL ACESTUI CUVÂNT. — JURĂMÂNT. — DACĂ NEPRESTAREA LUI RIDICĂ CALITATEA DE FUNCȚIONAR CELUI CE ADUCE UN SERVICIU STATULUI PENTRU CARE ESTE RETRIBUIT.

1° Orce reținere din retribuțiunea unui funcționar în profitul Casei pensiilor, devine proprietatea Casei de pensiuni și funcționarul nu are dreptul să ceară restituirea ei, ci are numai dreptul la pensie, dacă îndeplinește condițiile legii, de oarece orce funcționar al Statului datorește rețineri, independent de dreptul său la pensie.

2° Orcine primește o funcțiune salariată dela Stat, devine funcționar al Statului, fără distincție dacă serviciul ce-l aduce are o mai mare sau mai mică importanță, sau dacă funcționarul numit a depus sau nu jurământul, de oarece calitatea de funcționar o dă serviciul real adus Statului, iar nu importanța acestui serviciu sau jurământul depus.

No. 36. — Casată, în urma recursului făcut de Ministerul de finance, sentința tribunalului Ilfov, secția II, cu No. 416 din 1910, dată în proces cu D. Simionescu și Ministerul domeniilor.

S'au ascultat : d'ni avocați Al. Zeuceanu și Al. Ulubeanu, în dezvoltarea motivelor de casare ; d-l avocat Dimitrescu, în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului de casare invocat :

«Violarea art. 50 și 34 din legea generală de pensiuni ; greșită aplicațiune și interpretare a art. 55 din aceeaș lege și exces de putere.

«Art. 50 din lege supune la rețineri orce indemnități pentru un serviciu dat, fără să facă vre-o distincțiune dacă acele indemnități sunt sau nu prevăzute în articole speciale prin buget, iar art. 55 nu face decât să reglementeze orânduirea în buget a lefurilor și diurnelor cari dau drept la pensie.

«Nicieri în legea pensiunilor nu există scris nici principiul că Statul trebuie să restituie sub formă de pensie reținerile făcute funcționarilor săi, nici acela că, numai atunci se pot face rețineri când acea indemnitate ar da loc la pensie.

«Din contra, ideea care predomină este aceea că nu există nici o corelațiune între reținere și pensie ; aceasta rezultă invederat din

mprejurarea că legea supune la rețineri chirile, indemnizațiile și diurnele accesorii, cari în niciun caz nu contează la pensiuine.

«Pe de altă parte, art. 34 din legea pensiilor oprește restituirea reținerilor legal percepute.

«Când dar, tribunalul Ilfov ordonă restituirea reținerilor d-lui Simionescu pe motiv că diurna nu ar avea dreptul la pensiuine, violează textele de mai sus și comite un exces de putere».

Având în vedere sentința supusă recursului ;

Considerând că, prin această sentință, tribunalul, judecând ca instanța de apel, a obligat pe Ministerul de domonii să restituie lui D. Simionescu, intimat în recurs, reținerile de 10 % ce i s'au făcut de acel minister în contul Cassei pensiilor din ministerul de finanțe, asupra salariului ce numitul a primit ca contabil la Administrația pescăriilor Statului dela 20 August 1898 pânăla 1908 ;

Că tribunalul, pentru a ajunge la această soluție argumentează că nu se pot aplică numitului dispozițiunile legii pensiilor, întrucât dânsul nu ar avea drept la pensie, nefiind plătit din fondul de retribuții al personalului ;

Având în vedere însă că, întrucât se constată că intimatul D. Simionescu a avut un serviciu la Stat, și că a primit o retribuție dela Stat, sub orice denumire ar fi dânsul trebuie să plătească rețineri din salariul său, în profitul Cassei pensiilor ;

Considerând că, potrivit art. 34 din legea pensiilor, orice reținere din retribuțiunea funcționarului în profitul Cassei pensiunilor devine proprietatea Cassei de pensiuini și funcționarul nu are nici un drept să ceară restituirea, ci are dreptul numai la pensie dacă îndeplinește condițiile legii ;

Considerând că rezultă în mod neîndoios din această dispozițiune că reținerea nu este un corelativ al dreptului la pensie, și că orice funcționar al Statului datorește rețineri, independent de dreptul la pensie, că este așa rezultă și din dispozițiunile art. 50 alin. a, care supune la rețineri și diurnile plătite lunar, cari nu dau nici un drept la pensie ;

Considerând că astfel fiind, tribunalul a violat dispozițiunile citate din legea pensiilor când a recunoscut lui D. Simionescu dreptul de a cere restituirea reținerilor obligând pe ministerul de domenii la plata acestor rețineri și prin consecință pe ministerul de finanțe la plata sumii de 335 lei și 50 bani ce reprezintă cuantumul acelor rețineri intrate în Cassa pensiilor ;

Considerând că, nu se poate obiecta că intimatul n'ar fi fost funcționar al Statului și deci nu trebuia să i se facă rețineri, deoarece oricine primește o funcțiune salariată dela Stat, devine funcționar al Statului, ordecâte-

ori îi aduce un serviciu în mecanismul său complicat ; și, nu este locul a se distinge dacă serviciul adus are o mai mare sau mai mică importanță și nici dacă funcționarul numit a depus sau nu jurământul, căci calitatea de funcționar o dă serviciul real adus Statului, iar nu importanța acestui serviciu sau jurământul depus ;

Că, dar, motivul de casare fiind întemeiat, el trebuie a fi admis și a se casă sentința tribunalului, numai în ce privește recursul făcut de Ministerul de finanțe.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA I.

Audiența dela 17 Maiu 1910

Președinta d-lui Oscar N. Nicolescu, prim-președinte

Nicolae Bran cu Dr. Nicolae Braun

NUME PATRONIMIC.—SCHIMBAREA LUI.—ART. 11 DIN LEGEA NUMELUI.

NUME PATRONIMIC.—SCHIMBAREA LUI.—OPOZIȚIUNE.—DAUNE.—ACȚIUNE PRINCIPALĂ.

1° Numele de familie constituie o proprietate *sui generis* și orice persoană având dreptul de a purta un nume, are totdeodată dreptul de a interzice terțiilor de a-i uzurpă numele său.

2° Opozițiunile la cererile de schimbare de nume adresate guvernului, constituiesc simple incidente ale acestora, și Curtea de apel are în competență numai judecarea lor în mod sumar, fără opoziție și recurs, iar nu și judecarea chestiunii daunelor ce ar pretinde oponentul, care chestiune nu poate fi dedusă decât pe cale de acțiune principală și judecată cu beneficiul a două instanțe.

No. 114.— Admisă opoziția făcută de Nicolae Bran și respinsă cererea făcută de Dr. Nicolae Braun de a-și schimbă numele său patronimic.

S'au ascultat : d-l avocat Dragu, în desvoltarea motivelor de opoziție ; d-l avocat Ottulescu, în combateri.

Curtea,

Asupra opozițiunii făcută de Nicolae Bran, prin petițiunea înregistrată la ministerul de justiție sub No. 1315 din 11 Ianuarie 1910 ;

Având în vedere că, din dosorul cauzei, se constată că, prin petițiunea adresată din Paris ministerului de justiție la 25 Aprilie 1909, Dr. Nicolae Braun cere schim-

barea numelui său patronimic de «Braun» în acela de «Bran» spre a se numi Nicolae Bran și desemnează pe tatăl său ca să dea toate lămuririle privitoare la cererea sa ; că ministerul de justiție dând curs acestei cereri și dispunând facerea formalităților prescrise de art. 8 și 9 din legea numelui, Nicolae Braun, artist-pictor și profesor la liceul Lazăr din București, face opozițiune, prin suszisa petițiune adresată ministerului de justiție, la cererea D-rului Nicolae Braun de a-și schimba numele, opozițiune pe care ministerul o trimete în judecarea Curței de apel în temeiul art. 10 din legea numelui, prin adresa cu No. 1018 din 15 Ianuarie 1910 ;

Având în vedere susținerile părților, actele aflate la dosarul cauzei, precum și cele prezentate în instanță ;

Având în vedere că, după dispozițiunea art. 1 din legea asupra numelui, numele patronimic constituie un drept imprescriptibil și inalienabil, și nu se poate schimba, modifica, sau adăogi, decât conform prescripțiunilor legii ; că nu este permis nimănui de a purta alt nume patronimic decât acela sub care este înscris în actele stărei civile sau sub care este în deobște cunoscut, cu rezervele prevăzute în lege ; că, după art. 8 din aceeaș lege, numai pentru o cauză binecuvântată o persoană poate să-și schimbe numele său patronimic sau să-și adauge un altul ;

Considerând că din întreaga lege asupra numelui, rezultă că numele de familie constituie o proprietate *sui generis* ; că orice persoană având dreptul de a purta un nume, are totdeodată și pe acela de a interzice terților de a-i usurpa numele său ; că proibițiunea schimbării de nume este edictată nu numai în interesul particular, ci și în acela al ordinii publice ;

Considerând că schimbarea de nume nu este absolut interzisă, dar ordinea publică cere ca această schimbare să nu se facă în mod arbitrar, fără control, fără publicitate și fără justificarea unui interes serios ;

Considerând că art. 9 din lege conferă celor interesați, adică acelora cari ar încerca vre-un prejudiciu printr'o cerere de schimbare de nume, dreptul de a se opune ;

Având în vedere, în fapt, că din adresa parchetului de Ilfov cu No. 26519 din 17 August 1909 către ministerul de justiție, se constată că părintele d-rului Nicolae Braun a declarat parchetului că singurul motiv care determină pe fiul său să voiască să-și schimbe numele, este că i se pare că numele de Braun este israelit pe când dânsul este creștin ;

Considerând că un asemenea motiv nu este suficient, pentru a legitima o schimbare de nume ;

Având în vedere că în cererea de schimbare de nume adresată ministerului de justiție la 25 Aprilie 1909, precum și astăzi în instanță, Dr. Nicolae Braun arată că motivul care îl face să-și schimbe numele, se întemeiază pe faptul că există mai multe familii cu numele de Braun atât în București cât și în țară, ceea ce-l jignește în interesele sale ca doctor și ca persoană din cauza confuziunii la care este expus ;

Considerând că numele fiind semnul exterior prin care se individualizează o persoană, mijlocul prin care membrii societății se pot distinge unii de alții, interesul societății reclamă ca să se evite, pe cât este posibil, confuziunile și prejudiciile inerente împrejurării că un prea mare număr de persoane poartă acelaș nume ;

Considerând că dacă intimatul prin schimbarea numelui său patronimic de Braun în acela de Bran, spre a se numi Nicolae Bran, tinde a înlătura confuziunea ce pretinde că se produce între dânsul și celelalte persoane cu numele de Braun, el creiază însă, pentru oponent, prin luarea numelui de Bran, aceeaș posibilitate de confuziune și de prejudiciu de care se plânge și pe care voește să o evite, căci, pe viitor, prin simpla voință a intimatului, vor fi două persoane care vor purta absolut acelaș nume de Nicolae Bran, așa că acest nume care aparține familiei oponentului din moși strămoși, după cum rezultă din actele prezentate în instanță, și care până acum servește a-l individualiza ca persoană, ca artist-pictor și profesor, va primi o atingere, și astfel însăș personalitatea oponentului va fi compromisă ;

Considerând că, așa fiind, Nicolae Braun are interes a se opune la schimbarea numelui patronimic de Braun în acela de Bran, și deci opozițiunea făcută este întemeiată, și urmează a fi admisă ;

Având în vedere că, după dispozițiunea art. 11 din legea numelui, dacă opozițiunea este găsită valabilă, cererea de schimbare de nume este respinsă de drept ;

Având în vedere că, oponentul mai cere condamnarea lui Nicolae Braun la plata sumei de lei 2000 ca daune morale, deoarece acesta s'a servit în mod ilegal de numele său pentru un institut medical ;

Considerând că opozițiunile la cererile de schimbare de nume adresate guvernului, constituiesc simple incidente ale acestora ; că legea numelui a dat în competența Curței de apel numai judecarea lor sumară, fără

oposițiune și recurs, iar nu și chestiunea de daune ce ar pretinde oponentul; că o asemenea chestiune nu poate fi dedusă decât pe cale de acțiune principală și judecată cu beneficiul a două instanțe; că dar Curtea nefiind competentă a statua pe această cale specială a opozițiunii asupra daunelor pretinse, urmează a se rezerva lui Nicolae Bran dreptul de a face, de va crede de cuviință, cererea pe cale de acțiune principală.

Pentru aceste motive, admite apelul.

Semnați: Oscar N. Nicolescu, Al. Alessiu, D. G. Maxim,
Ar. Alexandrescu, Al. Negrescu.

TRIBUNALUL IAȘI, SECȚIUNEA I

Audiența dela 17 Maiu 1910

Președința d-lui Grigore Dimitrescu, judecător-unic

V. Iamandi cu Gh. Nicolau și Gr. Baroncea

POPRIRE.— SUMĂ DATORITĂ DEBITORULUI SUB CONDIȚIUNE.—
VALIDARE.

POPRIRE.— CONTESTAȚIUNE.— INTERVENȚIUNE.

1° Se poate valida poprirea unei sume datorite debitorului sub condițiune, chiar mai înainte de îndeplinirea condițiunii.

2° O contestație la poprire făcută de o persoană care pretinde să sumele poprite îi aparțin ei, iar nu debitorului poprit, poate fi interpretată ca o intervenție la poprire, în caz când acea persoană este și creditoarea debitorului poprit, și în această ipoteză va veni în concurență cu creditorul popritor.

Tribunalul,

Deliberând, constată următoarele:

I. Țăranu arendează moșia sa Nicșani din jud. Botoșani lui I. Iamandi pe termen de . . . ani . . . Mai înainte de expirarea contractului, ambele părți convin să rezilieze contractul de bună voie și între alte condițiuni figurează și aceea că toată averea ce I. Iamandi adusese pe moșie și constând din vite, unelte, mobile, etc., să rămână a proprietarului care să-i dea în schimb 20.000 lei. Părțile se înțeleg să facă contractul în ziua de 13 Noembrie.

În acea zi însă, un creditor al lui I. Iamandi și anume Gr. Baroncea, aplică un sechestrul de urmărire asupra averii de pe moșie în baza titlului executor No. 95 din 1908 al tribunalului Tutova pentru suma de 1.655 lei. Țăranu refuzând a da atunci întreaga sumă de 20.000 lei, deoarece convenise să ia averea după moșie fără nici o sarcină și I. Iamandi pretinzând că va face contestație la sechestrul, deoarece nu datorește, ambii contractanți I. Iamandi și Țăranu se înțeleg a depune la avocatul

Gh. Neculau din Botoșani suma de 1.700 lei în depozit, sumă care să fie eliberată d-lui Gr. Baroncea în caz de validare a sechestrului, sau d-lui I. Iamandi în caz de reușita contestațiunii sale la acest sechestrul.

În rezumat, sunt deci doi creditori ai acestei sumi, unul I. Iamandi creditor sub condiția «dacă voi parveni a ridica sechestrul», celalt Gr. Baroncea creditor sub condiția «dacă sechestrul va fi validat».

Acesta din urmă, cu toate că nu a luat parte la convenția intervenită între Iamandi, Țăranu și depozitar, își trage dreptul său de creanță din stipulația făcută de Țăranu în favoarea sa, stipulație așa numită pentru altul, care este perfect valabilă, fiind făcută în favoarea unui terțiu (Baroncea), de o persoană (Țăranu), care are ea însăși și interes, deoarece prețul acestei stipulațiuni este liberarea averii de pe moșie ce i-a fost dată în plată.

Asupra acestei sumi de 1700 lei ce se datorește sub condiție lui I. Iamandi, un creditor al acestuia, V. Iamandi, în baza unor titluri executorii în valoare de 20.500 lei, face poprire în mâinele debitorului, depozitarul sechestrului al sumei, Gh. Neculau, și astăzi cere validarea acestei popriri.

Această cerere este admisibilă, deoarece I. Iamandi are o creanță condițională, și creditorul său poate popri în mâinele debitorului celui dintâiu sumele ce i se datorește sub condițiune.

În instanță intervine Gr. Baroncea care are două calități: aceea de creditor al lui Gh. Neculau în baza stipulației pentru altul, și aceea de creditor al lui I. Iamandi în baza titlului executor No. . .

1) Mai întâiu, pretinde dânsul, că această sumă îi aparține lui, deoarece el, și nu I. Iamandi, este creditorul terțiului poprit Neculau și deci urmărirea creditorului V. Iamandi nu se poate exercita asupra unei sumi ce nu aparține debitorului său.

Dânsul însă nu dovedește în instanță altceva decât titlul său de creditor condițional sub condiția «dacă sechestrul va fi validat», nu dovedește că această condițiune s'a îndeplinit și că deci el ar fi rămas singur creditor pur și simplu pe când dreptul lui I. Iamandi ar fi desființat.

El rămâne deci un simplu creditor condițional al lui Neculau față de care și Ion Iamandi este tot un creditor condițional sub condiția inversă «dacă contestația la sechestrul va reuși», și prin urmare poprirea făcută de V. Iamandi nu poate fi respinsă ca fiind făcută asupra unei sumi ce nu se datorește debitorului său.

2) Dar dacă Gr. Baroncea nu este singur creditor al lui Gh. Neculau, deoarece I. Iamandi este și el creditor al lui Gh. Neculau, apoi în acest caz Gr. Baroncea nu poate fi împiedicat a-și valorifica cel puțin drepturile sale de creditor al lui Ion Iamandi în baza titlului său executor sub No. 95 din 1908 al tribunalului Tutova.

Pentru cazul când condiția nu se va îndeplini în fa-

voarea sa ca să rămăe singur și definitiv creditor al lui Neculau, ci se va îndeplini în favoarea lui I. Iamandi care va rămăne astfel singur creditor definitiv, pentru cazul acesta, Gr. Baroncea ca creditor personal al lui I. Iamandi în baza titlului executor No. 95 din 1908, poate luă parte la poprirea înființată de V. Iamandi, așa că suma să se distribuie proporțional cu creanța fiecăruia.

În adevăr, nu se poate susține, precum face creditorul popritor Vasile Iamandi, că s'ar fi stins creanța lui Baroncea contra lui Ion Iamandi prin o novațiune ce s'ar fi operat în creanța lui Baroncea, anume prin schimbarea debitorului Ion Iamandi cu Gh. Neculau, căci, după art. 1128 și urm. cod. civ., novațiunea nu se presumă, ci trebuie să rezulte expres din act, creditorul să fi descărcat pe întâiul debitor, ceea ce nu se constată în specie.

Ca concluzie: poprirea lui V. Iamandi cată a fi validată până la concurența sumei de 20.500 lei în mâinile lui Gr. Neculau pentru cazul când condiția «dacă contestația la sechestrul va fi admisă» se va îndeplini.

Pretenția lui Gr. Baroncea: că suma îi aparține și deci poprirea trebuie invalidată, cată a nu fi ținută în seamă, deoarece nu a dovedit că condiția de mai sus ar fi dispărut și că invers condiția de care depinde dreptul său «dacă sechestrul va fi validat» s'a îndeplinit.

Gr. Baroncea trebuie admis ca intervenient la poprirea făcută de V. Iamandi, în calitate de creditor al lui I. Iamandi, până la concurența sumei de 1655 lei.

Pentru aceste motive, admite contestația.

Judecător-unic, Grigore Dimitrescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI

SECȚIUNEA II

Audiența dela 22 Martie 1910

Președinta d-lui Corneliu Botez, președinte

Al. Jurgea-Negrilești cu consiliul de familie al minorului George F. Jurgea

CONSILIU DE FAMILIE. — DACĂ POATE DISCUTA ACTUL PRIN CARE TATĂL NUMEȘTE MAMEI SUPRAVIEȚUITOARE UN CONSILIU ÎNGRIJITOR. — ART. 345 C. CIVIL.

CONSILIU ÎNGRIJITOR. — DACĂ TATĂL POATE NUMI MAI MULTE PERSOANE CARI ÎN URMĂ SĂ DECIDĂ ASUPRA AGENȚIILOR CE POATE ÎNDEPLINI ACEASTĂ ÎNSĂRCINARE. — ART. 345 C. CIVIL.

1° Consiliul de familie nu poate interveni și discută actul prin care tatăl defunct, în baza art. 345 c. civil, a orânduit un consiliu îngrijitor pe lângă rămasa în viață mamă a copiilor, deoarece acest act depinde de aprecierea personală a tatălui, și discutarea lui ar fi o înfrângere a acestei voințe și o eludare în această privință a termenilor precisi ai legii.

2° Din faptul că tatăl care voește a lăsa un consilier mamei copiilor, nu numește o singură persoană, ci lasă ca anumite persoane să decidă între ele care poate primi această sarcină, nu se poate zice că prin această clauză prevăzută într'un testament se eludează termenii legii prevăzuți în art. 345 c. civil și prin urmare această dispozițiune rămăne cu totul valabilă.

Tribunalul,

Văzând cererea înregistrată sub No. 4534 din 22 Martie 1910, făcută de d-nul avocat M. Pacu, ca procurator al lui Alexandru Jurgea-Negrilești, de a se reveni asupra jurnalului acestui Tribunal sub No. 1563 din 9 Martie 1910, prin care Tribunalul, de acord cu concluziile Ministerului public, a omologat încheerea majorității consiliului de familie al casei defunctului Paul Jurgea, cu data de 5 Martie 1910, care a respins cererea d-lui Alexandru Jurgea-Negrilești, făcută prin petiția înregistrată sub No. 541 din 1910, de a se institui un consiliu îngrijitor dintre frații săi minorului George P. Jurgea.

Având în vedere că Alexandru Jurgea-Negrilești își reînnoește prima sa cerere pe următoarele motive: 1) nu e în căderea consiliului de familie să discute, cu atât mai puțin să înlătore dispozițiunile unui testament valid, care e lege de executat, iar nu de discutat; 2) art. 345 din codul civil, nu cere termeni sacramentali în designarea consiliului îngrijitor. Este suficient ca designarea să se poată face cu înlesnire, și în speță fiind trei frați cu profesiunea și domiciliul foarte bine precizate, clauza testamentară sus amintită se poate executa.

Având în vedere că, din copia legalizată de grefa Trib. secția I, sub No. 20414 din 1909, după procesul-verbal al tribunalului sub No. 7050 din 21 Decembrie 1909 de deschiderea testamentului olograf al defunctului Paul Jurgea, testament datat 25 Octombrie 1906, se constată că acesta a rânduit ca consiliu îngrijitor fiului său George pe unul din frații săi, cari urmau să se înțeleagă între ei, după moartea sa, pentru a decide care să primească această însărcinare; că consiliul de familie fiind convocat în urma concluziunilor Ministerului public, date prin adresa No. 677 din 1910, spre a-și da avizul asupra cererii lui Alexandru Jurgea, unul din frații defunctului Paul Jurgea, a opinat, în majoritate, pentru respingerea cerei acestuia de a fi convocați frații spre a luă o deciziune cu privire la această ultimă voință a defunctului;

Având în vedere că prima chestiune ridicată de petiționar, prin cererea de față, e aceea de a se ști dacă consi-

liul de familie are competența de a da un asemenea aviz; Având în vedere că, conform art. 345 din codul civil, corespunzător art. 391 cod. civ. francez, tatăl poate să orânduiească un consiliu îngrijitor pe lângă rămasă în viață mamă a copiilor, în care caz aceasta nu va putea face nici un act atingător de tutelă, fără știrea și învoiala consilierului, că această latitudine lăsată de lege tatălui, care, cum se exprimă Planiol (t. I, No. 1804) are întru câtva caracterul unui act de autoritate meritală postumă, e motivată de presupunerea neexperienței femeii de a se conduce în afacerile vieții sale civile și constituie un drept al tatălui care în această privire e absolut, exercițiul lui nefiind subordonat de lege nici unei condițiuni; că de aci reese că acest drept al tatălui de a desemna un consiliu îngrijitor, care implică incapacitatea femeii, exclude orice amestec al consiliului de familie, că deci pentru consfințirea lui nu e necesară o investitură a consiliului de familie, după cum o asemenea investitură nu e necesară nici în cazul desemnării unui tutor testamentar, că singurul rol al consiliului de familie, în asemenea cazuri, e de a-și da ulterior avizul, numai când legea cere tutorului pentru îndeplinirea unora din actele gestiunii sale, să obțină autorizarea consiliului, subordonată sau nu, după circumstanțe, omologărei tribunalului (în acest sens Demolombe, t. 7, No. 79, 84, 101 și 105; Laurent, t. 2, No. 381 și 382; D. Alexandrescu t. 2, ediția 3-a pag. 556 și 558 și Planiol t. 1 No. 1805);

Având în vedere că, singura discuție care se face în doctrină în ce privește atribuțiile consiliului de familie, în cazul când tatăl desemnează mamei un consiliu îngrijitor, e dacă, în caz de conflict între mamă și consiliul îngrijitor în privința actelor tutelei, aceasta poate recurge fie la consiliul de familie, fie direct la justiție spre a-și complectă capacitatea sa, iar părerea dominantă e că nici în acest caz consiliul de familie nu are dreptul de a interveni și nici chiar justiția, căci s'ar contraveni voinței tatălui și textului legii după termenii căreia sarcina consiliului îngrijitor e o misiune cu totul de încredere, de amicitie, așa că nu s'ar putea concepe ca familia sau judecătorul să controleze o misiune atât de intimă (Laurent, tom. IV, No. 381; Planiol, tom. I, No. 1854 și D. Alexandresco, tmo. II, pag. 557).

Având în vedere că din toate aceste interpretări riguroase ale doctrinei reese în mod evident că cu atât mai puțin consiliul de familie nu poate interveni spre a discuta un act care depinde de aprecierea personală a tatălui, pentru că ar fi să se înfrângă această voință a lui și

să se înlăture în această privință termenii precisi ai legii;

Având în vedere că față de aceste puternice motive și considerațiuni, avizul consiliului de familie al casei defunctului Paul Jurgea cată a se considera că fără ființă, întru cât a fost dat cu incompetență și deci cată a se revoca și jurnalul tribunalului întemeiat exclusiv pe un atare aviz;

Că dar, primul motiv urmează a fi admis ca întemeiat.

În ce privește al doilea motiv:

Având în vedere că art. 345 din codul civil, având o largă redactare și îngăduind tatălui de a desemna un singur consiliu îngrijitor, nu se poate susține că clauza din testamentul defunctului Paul Jurgea, în acest punct s'ar îndepărta de termenii legii și că ar lăsa la discreția unei a treia persoane a desemna consiliul, deoarece din testament rezultă în mod neîndoios că voința expresă a defunctului a fost de a numi soției sale un singur consiliul îngrijitor, dar pentru că eră cu putință că la moartea sa, întâmplată mult mai târziu, unul din frații săi pe care i-a desemnat prin testament, din diferite împrejurări să nu poată primi această însărcinare la care ținea cu orice preț, a determinat ca măsură de precauțiune o modalitate care să închezășuiască această dorință și hotărâre a sa, ca nu cumva după moartea sa soția sa să fie lipsită de sfătătorul ce socotea necesar a i-l da. De aceea și-a exprimat în mod ferm voința sa deopotrivă pentru oricare din frații săi s'ar găsi în viață, rămânând numai ca frații să hotărască care dintre dâșii poate accepta însărcinarea dată de defunct. Această procedare e vădită că nu constituie vre-o eludare a textului art. 345 din codul civil, ci din potrivă ea face ca textul să aibă o reală aplicare, iar în această privire doctrina admite, cu dept cuvânt, că chiar dacă tatăl desemnează în mod expres ca consiliu o anumită persoană, poate, ca măsură de prevedere, să-i substitue în acelaș timp o altă persoană, pentru cazul când cea pe care o desemnă în prim loc ar încetă din funcțiunile sale, dintr'un motiv oare care înainte de sfârșitul tutelei maternale, căci nimeni altul de sigur decât tatăl n'are calitatea de a numi un alt consiliu și nici nu-i admisibil ca tutoarea să nu fie asistată de dâșul când aceasta a fost voința sa liberă și nestrămutată (vezi Demolombe, t. 7, No. 105 și 106);

Că, dar, și al doilea motiv e întemeiat.

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, în dezacord cu concluziile d-lui prim-procuror, admite cererea.

Semnați: Corneliu Botez, N. Teodoru.